

[Alfred Jensen.]

4 056. Det er selve Pristallet, men hvis man tager Brændselspriserne, er Forholdet endda grellere. Ifølge Statistisk Departements Oplysninger var Prisen for Koks i Oktober 1937 3 Kr. 69 Øre for en hl her i Hovedstaden, for saa vidt den blev købt hos private Forhandlere, og i Januar 1938, altsaa netop den Periode, hvor man gennemførte Loven, 3 Kr. 59 Øre. Statistisk Departement har for Januar 1940 udregnet en tilsvarende Pris af 5 Kr. 87 Øre pr. hl, men det var et Tal, der gjaldt i Januar, det Tal gælder ikke længere. Prisen er steget betydeligt, og i Dag bebuder Pressen, at Prisen faar endda en ekstra Tand opefter. Jeg har saa sent som i Dag forhørt mig om, hvad Prisen for Koks er i den frie Handel i Hovedstaden, og det er blevet oplyst for mig, at Prisen er ca. 10 Kr. for en hl. Sammenligner man med den Kokspris, vi havde i 1937, hvor Regeringen altsaa kom med en Brændselshjælp, der lød paa henholdsvis 24 Kr. og 36 Kr. til enligt stillede og Forsørgere, saa ser det noget ejendommeligt ud, at man i Dag foreslaar 16 Kr. og 24 Kr., og det er klart, at de arbejdsløse føler, at denne Hjælp er utilstrækkelig.

Af Betingelserne, der indeholdes i Forslaget, vil man se, at ogsaa de er skærpet. I 1937—38 skulde man for at kunne faa Hjælpen have en Ledighed af 25 kontrollerede Dage i en Firemaanedsperiode, men i Aar, hvor Dyrtiden er større, hvor Kulden er værre, forlanger man, at man skal have en Ledighed af 50. Dage, altsaa igen en Forringelse, og hertil kommer jo, at i Forslaget i 1937, som gav de arbejdsløse mere Brændselshjælp i en Tid, hvor de var relativt bedre stillede, dækkede Staten en Del af den samlede Udgift, der var forbundet med Loven. I denne Omgang er Udgifterne Staten fuldstændig uvedkommende. Det koster ikke Staten en rød Øre. Medlemmerne tillades allernaadigst at tage deres egne Penge.

Vi finder det i allerhøjeste Grad utidigt at komme med et saadant Forslag, naar vi ved, hvorledes Priserne er steget, hvorledes Levofoden er sænket ikke alene for de arbejdsløse, men ogsaa for de arbejdende. Man burde dog i det mindste have foreslaaet den samme Dækningsprocent som i 1937! Men her kommer jo endda yderligere en Vanskelighed til, fordi Brændselsspørgsmaalet for den arbejdsløse jo ikke alene er et Pengespørgsmaal. Det var det i 1937, det var et Spørgsmaal, om man havde de tilstrækkelige Penge paa Haan-

den, naar man ønskede at købe Brændsel, men i Dag er det jo helt andre Ting, der spiller ind, Penge gør det ikke alene. Det kniber med Brændselet, og derfor er det, naar man taler om Brændselshjælp til de arbejdsløse, ogsaa nødvendigt, at man tager Spørgsmaalet op om Sikringen af de nødvendige Brændselsmængder til de arbejdsløse. Og her vil jeg gerne gentage, hvad vort Partis ærede Ordfører sagde forleden ved Behandlingen af Forespørgselen om Brændselsituationen, at det bliver nødvendigt at beslaglægge Velhavernes Brændselslagre for at sikre Brændsel til de allerdaarligst stillede. Det maa ogsaa tages i Betragtning, naar man drøfter et Forslag om Brændselshjælp, at der træffes de nødvendige Foranstaltninger, saaledes at den Brændselshjælp, de arbejdsløse faar, ogsaa gør det muligt for dem at komme i Besiddelse af Brændsel.

Under de foreliggende Betingelser for de arbejdsløse maa vi sige om dette Lovforslag, at det er utilstrækkeligt, og vi maa forbeholde os at stille Ændringsforslag, saavel hvad angaar Beløbets Størrelse, som hvad angaar Betingelserne for at komme i Betragtning ved Hjælpen, og ligeledes hvad angaar Dækningen af Udgifterne.

Men jeg ønsker endvidere her at udtale om dette Spørgsmaal i al Almindelighed, at det, man her byder de arbejdsløse, jo aldeles ikke er tilfredsstillende, aldeles ikke rækker til. Det kan ikke være det sidste Ord, den sidste Foranstaltning, der bliver foretaget for at komme de arbejdsløse til Hjælp. De arbejdsløse har gentagne Gange gjort opmærksom paa de daarlige Forhold, hvorunder de lever, de har henstillet, at der blev truffet forskellige Foranstaltninger. Det, de arbejdsløse først og fremmest har ønsket, er naturligvis Arbejde, Beskæftigelse til fuld Betaling og til fuld Arbejdstid, men i denne Omgang har de ogsaa ønsket, at der blev truffet Foranstaltninger til at holde Priserne nede, truffet Foranstaltninger, saaledes at de livsnødvendige Varer blev gjort tilgængelige til en Maksimalpris, som stod i Forhold til de Indtægter, Arbejderne og de arbejdsløse har. Naar det ikke er sket, er det klart, at saa maa de arbejdsløse rejse deres Krav og fremsætte deres Ønsker paa lige Fod med andre Befolkningsgrupper, der lever af Indtægt, og det har de arbejdsløse gjort Gang paa Gang.

Der findes vel Folk her, som mener, at det er unødvendigt for de arbejdsløse at røre paa sig, de faar en Understøttelse, som gør dem det let at leve. Det er klart, at mange, naar de hører Tale om 32 Kr. 20